

bediening des woords door den Heer der gemeente is verordend, en dat hij waarlijk gewild heeft, dat er personen zouden zijn »boven anderen bereid, en in staat, zich aan die bediening met alle krachten te wijden»,⁽²⁴⁾ de echo van hetgeen onze belijdenis dienaangaande getuigt.

Mij dunkt, het is met uwe toestemming, dat wij de vraag naar het wetenschappelijk gehalte van de Praktische Theologie in den nieuweren tijd, althans, waar het kerkrecht ter sprake komt, laten rusten en alleen nog in een tweetal voorbeelden, die verdubbeld en vertiendubbeld konden worden, zoeken aan te toonen, hoe onbijbelsch, onwetenschappelijk en verderfelijk de gangbare theorie is, zooals zij o.a. nu niet uit de handboeken, maar uit hare weerspiegeling in de praktijk van onze Ned. Herv. Kerk wordt gekend.

In het allereerste artikel van de handelingen der Synode te Emden 1571, wordt het groote beginsel uitgesproken, waarmede de Gereformeerde Kerk zich stelt tegenover de Hierarchie in iederen vorm. »Geen kerk zal over een andere kerk, geen dienaar des woords, geen ouderling of diaken zal de een over den ander heerschappij voeren, maar een iegelijk zal hen voor alle suspiciën, ende aanlokkinge, om te heerschappen, wachten.»

Dat beginsel staat vast in het Woord van God.

»Aangaande de dienaars des Woords», spreekt onze belijdenis in Art. XXXI, »zij hebben allen dezelfde magt en hetzelfde gezag, zijnde allen dienaars van Jezus Christus, den eenigen algemeen en het eenige hoofd der kerk.»

Eene hoogere kerkelijke macht is door Christus niet gegeven dan dien van opziener der gemeente en kan ook door delegatie niet worden verkregen zonder miskenning onzer Goddelijke roeping en haar bedienend karakter. Wie geen macht bezit, maar daarmede geheel voorwaardelijk is beleend, kan haar niet aan anderen overdragen.

⁽²⁴⁾ Wij spatiëerden. Vrg Van Oosterzee I, blad. 26,